ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ
ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

ISSN 0132-3288

МАЛЯТКО

10
ЖОВТЕНЬ
1990

Намалювала Людмила ЗАГІРНА

НІЧ ПОМИЛЯЄТЬСЯ!*

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Полетів Кажан шукати Ніч, щоб розповісти їй про Королівну. А Ніч саме о тій порі порядкувала в лісі. Якщо котрась із квіточок забувала заплющити перед сном очі, Ніч легенько дмухала на пелюстки — й вони згорталися. Якщо дерево вві сні тремтіло всіма своїми листочками, Ніч лагідно торкалася до нього, й воно заспокоювалось. Якщо пташеня пищало в гнізді, вона гладила його по голівці, щоб заснуло.

А от Сову й Нічного метелика Ніч будила:

— Не дрімайте, вставайте, літайте!

І вони прокидалися, щоб узятись до свого діла. Кажан опустився Ночі на плече і промовив:

— Я прилетів сказати, що Королівна хоче Місяця.

— Місяця? З неба Місяця? — здивувалась Ніч.— Ні, я не можу без нього обійтися. Так і перекажи Королівні.

— Але ж вона гірко плаче і просить у тебе Місяця, добра матінко Ніч,— сказав Кажан.

— Як їй не соромно! — розгнівалась Ніч.— Поміркуй лишень, що з того вийде, коли всі матері будуть виконувати кожну дитячу забаганку! Назви мені бодай одну поважну причину, чому я повинна віддати Королівні Місяця, тоді й поміркуємо, що нам робити.

Кажан подумав і промовив:

— Тому що в неї сірі очі, чорні коси й біла шкіра.

— Хіба це причина? Ні, ні, лети собі далі, не заважай. У мене багато клопотів.

* Продовження. Початок див. у № 9. З англійської.

І Ніч зникла в лісових хащах, а Кажан образився й повис на гілці сторч головою.

З дупла визирнула Сова й запитала:

— Ти кажеш, у неї сірі очі?

— Так, сірі, як сутінь.

З нірки виліз Кріт і запитав:

— Ти кажеш, у неї чорні коси?

— Чорніші за тінь.

На листок опустився Нічний метелик.

— Ти кажеш, у неї біла шкіра? — перепитав він.

— Біліша, ніж світло зірок.

І сіра Сова вирішила:

— Виходить, вона нам сестра, й ми повинні їй допомогти. Якщо вона хоче Місяця, то чом його не віддати.— Ніч несправедлива!

— Ніч чинить неправильно,— погодились Кріт і Нічний метелик.

А легкий Вітерець підхопив ці слова й розніс по всьому світові.

— Ніч несправедлива... Ніч несправедлива...— шепотів він.

Усі діти Пітьми прислухалися до нього: і сови, й лисиці, й нічні співаки — дрімлюги та солов'ї, а ще метелики, миші, білки й навіть кішки, що розгулювали по дахах. Послухавши Вітра, вони й самі заходилися повторювати:

— Ніч несправедлива! Ніч несправедлива!

— Ви чули новину? — пропищала Миша до Метелика.— Ніч несправедлива!

— А звісно,— відповів Метелик.— Я був завжди такої думки.

І Соловей заспівав про це так голосно, що його пісня долинула аж до Зірок. Зірки почали повторювати за ним:

— Ніч несправедлива! Ніч несправедлива!

— Ну, що ви! — заперечив Місяць, скотившись до обрію.— Не поспішайте таке казати. Краще все гарненько обміркуймо. Зачекаємо до Першого Квітня й тоді напевне знатимемо, справедлива Ніч, чи ні. А зараз — швиденько всі по домівках. Бо заходить День.

Далі буде.

Перед тобою віночок віршиків про птахів, комах та звірят. Уважно послухай їх і спробуй когонебудь із цих веселунів намалювати. Тільки не так, як їх зобразив художник, а по-своєму. Чекаю твого малюночка.

Малятко

ПІВНИК ЗАСТУДИВСЯ

Вірш Марії ЛЮДКЕВИЧ

Півник неслухняний був —
На сирій землі заснув,
Хоч казала квочка-мати,
Щоб ніхто не смів там спати.
Півник дуже провинився —
Він охрип і застудився.

БОСА БУШЛЯ

Вірш Станіслава ШАПОВАЛОВА

На стерні по чистих росах
Танцювала бушля боса
Козачок і гопачок,
І веселий тупачок.
Тупу, тупу по стежині
Повз озерце синє, синє.
Тупу, тупу, тупачок! —
Не боюся колючок.

ЛЬОХА Й ПОРОСЯТА

Вірш Людмили ВЕРХОВОЇ

Поросята люблять дуже
Бабратися у калюжі.
Після цього льоха-мати
Мусить їх в ставу купати.

Намалював Валерій ГОРБАЧОВ

РАВЛИК

Вірш Анатолія КАМІНЧУКА

Їхав равлик на покіс,
Перекинув в лузі віз.
Віз у равлика зламався,
Равлик в хатку заховався.

ЇЖАК-ПУСТУН

Вірш Василя СЛАПЧУКА

Брів їжак бережком,
Бачить — кладка над струмком.
Він прожогом стриб на дошку:
— Нумо, погойдаюсь трошки.—
Та упав пустун в струмок
І до голочки промок.

Розповів Михайло СЛАБОШПИЦЬКИЙ

Історія з грушкою

Катрусю почастували величезною грушкою. Вона ніколи навіть не бачила такої. Грушка була червонобока й пахла на всю квартиру. Катруся без упину нюхала її і вже хотіла з'їсти. Аж до неї прийшла Орися.

— Поділися грушкою із своєю гостею,— сказала Катрусі мама.

Катруся з жалем подивилась на грушку, зітхнула, взяла ножа й розрізала її.

Більшу частину вона віддала Орисі, меншу лишила собі.

— От молодець! — похвалила мама.— Подільчива наша доня. Завжди слід віддавати друзям більше і краще.

Катруся почервоніла й потупила очі.

— Та я... я дала більшу частину, бо вона червива,— ледве чутно прошепотіла Катруся.

— Он як! — здивувалась мама.— Це ж треба мені так помилитися!

— Мамо,— сказала Катруся,— більше ти не помилятимешся. Я ніколи-ніколи так не робитиму! Вона відрізала від своєї частини грушки окрайчик і простягла Орисі.

Малюнок Валентини СЕРЦОВОЇ

А	Б	В	Г
Д	Е	Є	Ж
З	І	И	Ї
Й	К	Л	М

Н	О	П	Р
С	Т	У	Ф
Х	Ц	Ч	Ш
Щ	Ю	Я	Ь

Н	О	П	Р
С	Т	У	Ф
Х	Ц	Має спи Хоч і на	Ш
Ш	Ю	Я	Ь

Намалювала Олена КОРКІЩЕНКО

Любі друзі, на розвороті вкладки журналу вміщено абетку. Якщо ви її вивчите, то зможете самостійно читати книжечки. Крім того, кожна людина повинна вміти рахувати. Отож пропонуємо вам віршик на веселу лічбу.

Мала купа

Написав Микола ШЕРСТЮК

Одного, значить, дня
Один громадянин,
Що мав п'ять літ
І звавсь Мартин,
Із хати вибіг на моріг
І там позасмагати ліг.
Аж ось, як завше то бува,
Мчить до Мартина Федь —
Це ***два***.
Де два, там три —
Жене Кіндрат,
Він Федеві у третіх брат.
Чотири — трюхає Андрусь,
П'ять — хилить навпрошки Павлусь.
Шість — пристриба
Сім — поспіша до
А ***вісім, дев'ять*** —
Грицько й Богдан
Нарешті, ***десять*** —
Із буди теж до них
Як збіглися — зчини
І пискотняву й тара
Всіх охопив веселий
Не добереш, де ва
Ну, просто цирк і
Зненацька на Мар Гриць —
Як підтяли його — беркиць!
На Гриця — Федьо і Андрусь.

Роман, Богдан, Степан, Павлусь...
А зверху всіх — кудлатий Дік,
Що на моріг із буди втік.
Мартин круть-верть, очима лупа.
А гурт кричить:— Мала в нас купа!
— Гайда! Хто ще?
— Давай сюди! Начавимо цебро води!

Аж тут цаписько бородатий,
Що ліг на моріжку поспати,
Від гамору схопивсь на ноги
І войовничо випнув роги.

Миттю спорожнів моріг,
Ніби вітром здуло всіх.

Ну, а нам що тут робити?—
Треба все назад лічити:
Десять — спритний песик Дік
Від біди до буди втік.
Дев'ять, вісім — близнюки
Розповзлися, як жуки.
Сім — Кіндратик тягу дав,
Шість — Федько за ним помчав.
П'ять — подрибзав геть Павлусь,
А ***чотири*** — зник Андрусь.
Три — Степанко почухрав.
Два — Романко почвалав.
Тільки на траві Мартин
Ледь живий лишивсь ***один***.

Малюнок Ларіси ПУХАНОВОЇ

НАРОДНІ ЗАГАДКИ

**Не кінь, а біжить,
Не ліс, а шумить,
На зиму ховається,
Весною з'являється,
Влітку всіх звеселяє,
На осінь спати лягає.**

Ріка

**Він нитку сотає,
А на клубок не мотає.
Тче тканину,
Та не шиє свитину.**

Павук

**Має спину, та не лежить.
Хоч і на чотирьох ногах,
Але нікуди не ходить.
Сам завжди стоїть,
А всім сісти велить.**

Стілець

ДЗВІНОЧОК

ЖАРТІВЛИВІ ЗАПИТАННЯ

Який годинник завше двічі на добу показує точний час?

Той, що стоїть.

Чи можна пронести воду в решеті?

Можна, якщо її заморозити.

Під яким кущем заєць сидить, як дощ іде?

Під мокрим.

СЛАВА Й САВА

Скоромовка Володимира ЛАДИЖЦЯ

Солить
Сава
Славі
Сало,
Бо без солі
Сало
В Слави.

ЛАБІРИНТ

Є така легенда: колись на грецькому острові Кріт жорстокий цар Мінос наказав побудувати величезний палац-лабіринт. У лабіринті було безліч заплутаних переходів. Ніхто з гостей не міг вийти з нього — всіх їх ковтало страшне чудовисько, що мало тулуб людини й голову бика. Та от один юнак на ім'я Тесей вийшов з цього двобою переможцем. Йому допомогла Міносова донька Аріадна. Вона дала Тесеєві клубок ниток. Тесей прив'язав один кінець нитки при вході в лабіринт, проник до середини, вбив чудовисько і вернувся по нитці на волю.

Ану ж ти протягни нитку Аріадни від входу до сміливця Тесея.

Намалювала Лідія ГОЛЕМБОВСЬКА

Який кінофільм прийшли дивитися Малятко з Гавчиком!

20 к. Індекс 74304

Сміливець Нерюс

Намалювала Наталя КОРНЄЄВА